

En Beretnings-Sang

om

den sorgelige Tildragelse som foregik
paa Røvær ved Haugefjund

den 14de Oktober 1899, idet en Skjote med 30 Mennestier
fink til Bunds, hvorved alle disse fandt sin Død
i de brusende Bølger.

Forfattet af

^{Peder}
P. A. A. Seivaag,
Maler.

Eftertryk forbydes.

Pris: 15 Øre.

Trondhjem.

Lie & Sundts Bogtrykkeri.

V box 2:59

Mell. : O store Gud og Verdens Staber.

1. Hvad som er hendt i disse Dage, Det nu af mange mindes kan, Hver kristen Sjæl maa fælde Taarer Dg sukke dybt udi sin Aand. Som nu jeg lader her beskrive, Det mange vist til Hjertet gaar. Vi er kun Støv, ja Muld og Aske, Dg gaar i Fare hvor vi gaar.

2. Paa Røvær der for nylig hændte En sørgelig Tildragelse. En Skjotte skulde der udbrage Med Venner og med Slægtninge, Dg hen til Haugefund dem skulle, Kun med et Lig at jorde ned. Dg dette dem sin Pligt udforte Paa Kirkegaardens Hvilested.

3. Men at, da dem tilbage reiste, Fra Haugefund til Røvær hjem. En Storm af Sydvest Herren sendte, Som blev en Skræk for disse Mænd. Enskjøndt det var et Taage-Mørke, Dg Skjotten stødte da paa Grund. Dem alle hver i Armen styrtet, Dg sank saa ned paa Havets Bund.

4. Nei ingen Redning var at stue For disse stakkels Mennecker. De maatte Døden gaa imøde, Dg blev til Brag blandt Braat og Skjær. Endel af dem til Rov for Fisken Et Offer udi Havets Dyb. Endel er ogsaa igjens-funden, De hviler sødt i Jordens Fred.

5. Men Venner, hør hvad jeg vil sige Om Røvær's Sorgens Gravelsbord. Det gaar vist aldrig dem af Minde, Som der paa flere Steder bor. Thi Sorg og Savn, ja bitre Minder, Det river Saaret — op igjen. Naar dem sin Kjære igjenfinder, I en saa sørgelig Tilstand.

6. Ved Aften Sørge-Budet lyder, At disse kommer ei igjen. Da blev et Jammer-Strig at høre Paa Røvær udi hvert et Hjem. Ja Børnene dem raabte Papa! Men ingen var for dem at se, Stor Sorg og Angst var der at stue, At se de Smaa sig jamrede.

7. Af Mandfolk var vist saa tilbage, Paa Røvær's sørgefulde Land, Men at og ve hvad tunge Dage For dem som tabt sin kjære Mand. Tænk naar Forsørgeren er borte For Kone og for Børne fler, Da bliver alle Timer sorte, For dem som er i trange Kaar.

8. Men store Gud som alting kjender, Dg alle Ting du styre kan. Send hen o Gud din Hjælpemidler Til Røvær's sørgefulde Land. Dg giv dem No for deres Smerte, Som sølet har et saadant Stød. Husval o Gud hvert sørg-fuldt Hjerter, Dg giv da dem et dagligt Brød.

9. O Gud dig over dem forbarme, Som fik en Skræk i disse Hjem. Sluk bort af Hjertet deres Harme, Som er beklemmt i Sorgen hen. Du er en Ven, o Gud, for alle, Som læge kan hvert Hjerter-Saar. Den som har dig o Gud i Tanker, Han salig ind i Himlen gaar.

10. Jeg da til Slutning og vil ønske, At alle Sjæle gik berhen, Dg blev en Brud med Verdens Krone, Hos Gud i Himmel-Salen hjem. Der er en Havn som aldrig svigter, Der er en Havn for Veir og Vind. Den som har Gud i Ord og Tanker, Han seiler glad til Havnen ind!

11. Besskiftet var det vift o Herre! At disse skulle
undergaa. I denne store Nød og Fare, Dem ubi Dybet
drukne maa. Men du o Gud er alles Fader, Giv dem i
Farens sidste Stund En salig Død for Angst og Rvide,
Hver Sjæl, den rette Anker-Grund.

12. Lad Lyden fra din Himmel-Throne Dem finde
Veien til dig ind. I Himlens Sal med Krans og Krone,
O Jesu dem til Hjertet bind. Tag Sjælen i din Guddoms-
vælde, Og trøste deres Kjære hjem. Tør bort hver Taare
de har fældet, Alnaadens Gud i Himmelen!

Sangen bør forefindes i ethvert Hjem, til et Minde
og Advarsel for dem som færdes paa de graadige Bølger.

En Trediedel af Sangens Prisindtægt vil Forfatteren
uddele (af sit Udvalg) til de forulykkedes Efterladte.

Bistrom pr. Hitteren 2den Marts 1900.
